

Atribuit a Gonçal Peris Serrià,
"Retaule de Santa Bàrbara"

LA CASA DAURADA

16 de març de 2009



Temps era temps hi havia una dona que es deia Bàrbara, que odiava la seva bellesa perquè per culpa d'ella...el seu padrastre, Diòscor, la va tancar en una torre perquè ningú no la veiés..., no fos cas que qualsevol jove sense cap reputació se n' enamorés i se l'endugués...

I és així com el seu padrastre va tancar a la Bàrbara a la part més alta d'una torre que va encarregar construir expressament.

Però una nit, el seu carceller, un home amb una panxa gegant, que l'admirava en secret, es va compadir d'ella, li va obrir la porta i li va dir:

-Fuig, fora t'espera amb un cavall el teu enamorat.

I ella va fugir.

Van vagar pels camins uns quants dies, fins que el jove enamorat li va dir:

-Amor meu, jo ja no puc anar amb tu, però aquest pastor et conduirà fins a una casa on podràs començar una vida nova.

La Bàrbara s'en va anar amb el pastor i d'aquesta manera es com va trobar una casa on viure. Però aquesta casa no era com la resta, era la casa més bella mai vista. Es tractava de

LA CASA DAURADA

La casa estava feta tota d'or, tant per dintre com per fora: les parets, el terra i els sostres.

Però per la Bàrbara el més important va ser que els veïns van sortir a les finestres daurades per rebre-la i la van anar acollint com mai ningú ho havia fet.

A l'edifici hi vivia un picapedrer que li va dir:

-Jo et faré un bany gegant on podràs banyar-te i nedar.

La Bàrbara li va contestar:

-Gràcies, ets molt amable.

I el massatgista que vivia a la porta del costat va afegir:

-I jo et faré un massatge i et prepararé unes sals de bany perquè et relaxis després de tant caminar.

Els metges que tenien la consulta al pis de sota la van anar a saludar-la:

-Salut veïna, compta amb nosaltres si tens un refredat.

I la Bàrbara va contestar:

-Moltes gràcies. Salut veïns.

Després la Bàrbara es va trobar amb el pastor que l'havia portat fins a la casa daurada. I aquest li va dir:

-A més de pastor soc el carnisser i mai no et faltarà un xai per menjar.

I el forner que passava per allà va afegir:

-Ni un pa per sucari a la salsa!.

La Bàrbara mai no havia vist tants colors, tanta bellesa, però sobretot mai no havia conegut gent tan bona.

La Bàrbara es va sentir tan ben acollida, tan feliç, que es va reconciliar amb si mateixa i amb la seva bellesa. Tant que fins i tot va col·locar el seu retrat a la part central del saló.

Ja no odiava ser bella.

En aquell moment, com si la naturalesa donés la raó a la Bàrbara, la seva ànima va sortir del cos i això va generar tanta calor que el cel es va omplir de núvols i es va posar a tronar.

Els veïns, a partir de llavors, van associar els trons amb la Bàrbara. Potser per això diu el refrany que només ens recordem de Santa Bàrbara quan trona...